

Za?asna izdaja

SODBA SODIŠ?A (deveti senat)

z dne 21. februarja 2018(*)

„Predhodno odlo?anje – Obdav?enje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Zaporedne dobave, ki se nanašajo na isto blago – Kraj druge dobave – Informacija prvega dobavitelja – Identifikacijska številka za DDV – Pravica do odbitka – Legitimna pri?akovanja dav?nega zavezanca, da obstajajo pogoji za pravico do odbitka“

V zadevi C?628/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesfinanzgericht (zvezno finan?no sodiš?e, Avstrija) z odlo?bo z dne 30. novembra 2016, ki je prispela na Sodiš?e 5. decembra 2016, v postopku

Kreuzmayr GmbH

proti

Finanzamt Linz,

SODIŠ?E (deveti senat),

v sestavi E. Juhász v funkciji predsednika senata, K. Jürimäe (poro?evalka), sodnica, in C. Lycourgos, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

- za Kreuzmayr GmbH J. Hochleitner, odvetnik,
- za avstrijsko vlado G. Eberhard, agent,
- za Evropsko komisijo L. Lozano Palacios in M. Wasmeier, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 32, prvi odstavek, in člena 168(a) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o DDV).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med družbo Kreuzmayr GmbH in Finanzamt de Linz (davčni urad v Linzu, Avstrija) glede pravice odbitka vstopnega davka na dodano vrednost (DDV) za transakcije, opravljene leta 2008.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV določa:

„Kadar blago odpošlje ali prevaža dobavitelj, pridobitelj ali tretja oseba, se za kraj dobave šteje kraj, kjer se blago nahaja, v trenutku, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju.“

4 Člen 138(1) te direktive določa:

„Države članice oprostitjo dobave blaga, ki ga prodajalec ali pridobitelj, ali druga oseba za njuno račun odpošlje ali odpelje z ozemlja vsake od njih, vendar znotraj [Evropske unije], opravljene za drugega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki deluje kot taka v državi članici, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga začne.“

5 Člen 167 navedene direktive določa:

„Pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost za obračun odbitnega davka.“

6 Člen 168(a) te direktive določa:

„Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčenih transakcij, ima davčni zavezanec v državi članici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan plačati, naslednje zneske:

DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal v tej državi članici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug davčni zavezanec.“

Avstrijsko pravo

7 Člen 3(7) Umsatzsteuergesetz 1994 (zakon o davku na dodano vrednost iz leta 1994) v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: UStG 1994), določa:

„Dobava je opravljena v kraju, kjer je blago, ko se zgodi prenos pravice do razpolaganja z njim.“

8 Člen 3(8), prvi stavek, UStG 1994 določa:

„Če dobavitelj ali kupec odpošlje ali odpelje predmet dobave, se šteje, da je dobava opravljena ob času prevoza ali odpošiljanja kupcu ali tretji osebi, ki jo je ta pooblastil.“

9 Člen 12(1), točka 1, UStG 1994 določa:

„Podjetnik lahko DDV, ki so ga drugi podjetniki prikazali na ločenem računu za dobave ali druge storitve, ki so bile za njegovo podjetje opravljene v Avstriji, odbije kot vstopni DDV.

[...]

Če je dobava ali druga storitev opravljena za podjetnika, ki je vedel ali bi moral vedeti, da je zadevna transakcija povezana z utajami DDV ali drugimi finančnimi kaznivimi dejanji na področju DDV, pravice do odbitka vstopnega DDV ni mogoče uveljavljati. To velja zlasti, če takšno finančno kaznivo dejanje vpliva na izstopno ali vstopno transakcijo.“

Spor o glavni stvari in vprašnji za predhodno odločanje

10 Družba BP Marketing GmbH, ki ima sedež v Nemčiji in je tam identificirana, je prodala naftne derivate družbi BIDI Ltd., ki je za namene DDV identificirana v Avstriji. Po plačilu predujma je družba BP Marketing posredovala družbi BIDI številke in potrdila za prevzem zadevnih naftnih derivatov. Družba BIDI se je družbi BP Marketing zavezala, da bo poskrbela za prevoz teh proizvodov iz Nemčije v Avstrijo.

11 Družba BIDI je, ne da bi obvestila družbo BP Marketing, navedene proizvode prodala družbi Kreuzmayr ter ji posredovala prevzemne številke in potrdila, ki jih je dobila od družbe BP Marketing, pri tem pa je bilo dogovorjeno, da bo družba Kreuzmayr organizirala prevoz ali da bo prepeljala naftne derivate iz Nemčije v Avstrijo. Družba Kreuzmayr je dejansko prek svojih sodelavcev ali za to pooblaščenih prevoznikov prevzela zadevno blago. To se je zgodilo med aprilom in oktobrom 2007.

12 Družba BP Marketing je menila, da so njene dobave družbi BIDI pomenile oproščene dobave znotraj Skupnosti. Družba BIDI je družbi Kreuzmayr zaračunala avstrijski DDV, ki ga je ta plačala. Družba Kreuzmayr je nato zadevno blago uporabila za svoje obdavčljive transakcije in za leto 2008 odbila ustrezni vstopni DDV.

13 V pravnem postopku med družbo BP Marketing in družbo BIDI je prvonavedena izvedela, da je drugonavedena prevoz zadevnega blaga naložila družbi Kreuzmayr. Družba BP Marketing je to informacijo posredovala nemškemu davčnemu organu, ki so nato od nje zahtevali DDV od dobave zadevnega blaga.

14 V Avstriji je davčni urad v Linzu družbi Kreuzmayr najprej dovolil odbitek vstopnega DDV. Med davčnim nadzorom pa je bilo ugotovljeno, da družba BIDI ni niti obračunala niti plačala zaračunanega DDV, o čemer družba Kreuzmayr ni bila obveščena. Družba BIDI je to upravičilo s trditvijo, da so bile dobave družbi Kreuzmayr zaračunane v Nemčiji, da so bile torej oproščene in da zato niso bile obdavčljive v Avstriji.

15 Po tem nadzoru je družba BIDI na družbo Kreuzmayr naslovila popravljene račune brez DDV. Vendar ji ni vrnila neupravičeno prejetih zneskov, češar je po njenih navedbah prišlo povsem pomotoma. Ker je družba BIDI postala insolventna, družbi Kreuzmayr nikoli niso bili povrnjeni zneski DDV, ki jih je plačala.

16 Davčni urad v Linzu je na podlagi popravljenih računov, na katerih je bilo navedeno, da so bile zadevne dobave oproščene transakcije znotraj Skupnosti, ugotovil, da družba Kreuzmayr ni imela nobene pravice do odbitka vstopnega DDV. Odbitek vstopnega DDV, ki ga je izvedla družba Kreuzmayr, je zato odpravil, kar je utemeljil s tem, da kraj dobav, ki jih je družba BIDI opravila za družbo Kreuzmayr, ni bil v Avstriji. Družba Kreuzmayr je to odločbo zato izpodbijala.

17 Unabhängiger Finanzsenat (neodvisni davčni senat, Avstrija) je z odločbo z dne 5. februarja

2013 ugodilo pritožbi družbe Kreuzmayr zoper odpravo odbitka vstopnega DDV.

18 Davčni urad v Linzu je zoper to odločbo vložil pritožbo pri Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija), ki je navedeno odločbo s sodbo z dne 29. junija 2016 razveljavilo. To sodišče je menilo, da preprosto dejstvo, da je družba BP Marketing v dobri veri svoje dobave družbi BIDI pomotoma opredelila kot „dobave znotraj Skupnosti“, ne more imeti za posledico tega, da ima družba Kreuzmayr pravico do odbitka vstopnega DDV v zvezi z računom za zadevne dobave.

19 Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) je tudi ugotovilo, da so bili predudarki Unabhängiger Finanzsenat (neodvisni davčni senat), da ima družba Kreuzmayr lahko pravico do odbitka vstopnega DDV, napačni. To sodišče je namreč razsodilo, da varstvo legitimnih pričakovanj ne more izhajati iz davčne oprostitve prvih dobav, ki objektivno gledano niso dobave znotraj Skupnosti.

20 Ker je bila odločba Unabhängiger Finanzsenat (neodvisni davčni senat) razveljavljena, Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče, Avstrija), ki je nadomestilo to sodišče, sedaj odloča o zadevi po sodbi Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče).

21 V teh okoliščinah je Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je v primerih, kot so ti v postopku v glavni stvari,

- v katerih davčni zavezanec X1 razpolaga z blagom, ki je skladiščeno v državi članici A, in X1 to blago proda davčnemu zavezancu X2, ta pa X1 obvesti, da bo blago prepeljal v državo članico B, in X2 v razmerju do X1 uporablja identifikacijsko številko za DDV, ki mu jo je dodelila država članica B,

- in X2 to blago proda naprej davčnemu zavezancu X3, s katerim se X2 dogovori, da bo X3 organiziral ali izvedel prevoz blaga iz države članice A v državo članico B, in je X3 organiziral ali izvedel prevoz blaga iz države članice A v državo članico B in je lahko X3 že v državi članici A z blagom razpolagal kot lastnik,

- vendar X2 X1 ni obvestil, da je blago, preden je zapustilo državo članico A, že prodal naprej,

- in X1 tudi ni mogel vedeti, da prevoza blaga iz države članice A v državo članico B ne bo organiziral in izvedel X2,

treba pravo Unije razlagati tako, da se kraj dobave X1 X2 določi na podlagi člena 32, prvi odstavek, Direktive o DDV, tako da se torej dobava X1 X2 šteje za dobavo (tako imenovano ‚s prevozom‘) znotraj Skupnosti?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je treba pravo Unije razlagati tako, da lahko X3 kljub temu uveljavlja odbitek DDV države članice B, ki mu ga je zaračunal X2, kot vstopni DDV, če X3 zadevno blago uporablja za namene obdavčenih transakcij v državi članici B in X3 ni mogel očitati nepoštenega uveljavljanja pravice do odbitka vstopnega DDV?

3. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen in X1 pozneje izve, da je X3 organiziral prevoz in da je lahko že v državi članici A z blagom razpolagal kot lastnik, ali je v tem primeru treba pravo Unije razlagati tako, da se dobava X1 X2 šteje za dobavo znotraj Skupnosti z učinkom za nazaj (da se torej retroaktivno šteje za tako imenovano dobavo ‚brez prevoza‘)?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje za predhodno odločanje

Dopustnost

22 Avstrijska vlada izpodbija dopustnost prvega vprašanja, ker naj bi bilo hipotetično, saj naj bi se nanašalo na dobavo med družbo BP Marketing in družbo BIDI, ki ni predmet postopka v glavni stvari.

23 Poudariti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki jih nacionalna sodišča zastavijo v pravnem in dejanskem okviru, ki so ga pristojna opredeliti sama in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, velja domneva upoštevnosti. Predlog nacionalnega sodišča lahko Sodišče zavrže samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, da bi lahko na zastavljena vprašanja koristno odgovorilo (sodba z dne 14. junija 2017, Santogal M-Comércio e Reparação de Automóveis, C-26/16, EU:C:2017:453, točka 31 in navedena sodna praksa).

24 V obravnavani zadevi se prvo vprašanje glede na njegovo besedilo sicer res nanaša na dobave med družbo BP Marketing in družbo BIDI.

25 Vendar je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da prvo vprašanje predložitvenega sodišča temelji na premisi, da se v primeru dveh zaporednih dobav, pri katerih pride le do enega prevoza znotraj Skupnosti, člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV lahko uporablja le za tisto od teh dobav, pri kateri je prišlo do prevoza znotraj Skupnosti. Zato bi se lahko iz tega, da se ta določba uporablja za prvo dobavo, sklepalo, da se ne more uporabljati za drugo dobavo. Če pa se navedena določba ne uporablja za prvo dobavo, se uporablja za drugo.

26 To vprašanje zato ni povsem nepovezano s sporom o glavni stvari in ga je zato treba šteti za dopustno.

Vsebinska obravnava

27 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV razlagati tako, da se uporablja ali za prvo ali drugo od dveh zaporednih dobav istega blaga, pri katerih je prišlo le do enega prevoza znotraj Skupnosti.

28 Člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV določa, da kadar blago odpošlje ali prevaža dobavitelj, pridobitelj ali tretja oseba, se za kraj dobave šteje kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju.

29 Iz besedila te določbe je torej razvidno, da se uporablja le za dobave blaga, s katerimi je povezan prevoz ali odpošiljanje.

30 Vendar iz ustaljene sodne prakse najprej izhaja, da kadar gre pri dveh zaporednih dobavah istega blaga, ki sta med davčnima zavezancema, ki delujeta kot taka, opravljeni za plačilo, za enotni prevoz tega blaga znotraj Skupnosti, se ta prevoz pripiše samo eni od dveh dobav (glej v tem smislu sodbi z dne 16. decembra 2010, Euro Tyre Holding, C-430/09, EU:C:2010:786, točka 21 in navedena sodna praksa, ter z dne 26. julija 2017, Toridas, C-386/16, EU:C:2017:599, točka 34).

31 Iz tega sledi, da se v takem položaju člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV uporablja le za dobavo, ki se ji pripiše prevoz znotraj Skupnosti.

32 V sodni praksi Sodišča je dalje pojasnjeno, da je zato, da bi se ugotovilo, kateri od obeh dobav je treba pripisati prevoz znotraj Skupnosti, treba opraviti celovito presojo vseh posebnih okoliščin obravnavanega primera. Na podlagi te presoje je treba med drugim ugotoviti, kdaj je prišlo do drugega prenosa pravice do razpolaganja z blagom kot lastnik na končnega pridobitelja (glej v tem smislu sodbo z dne 26. julija 2017, Toridas, C-386/16, EU:C:2017:599, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).

33 Če je do drugega prenosa pravice do razpolaganja z blagom kot lastnik prišlo pred prevozom znotraj Skupnosti, tega prevoza ni mogoče pripisati prvi dobavi, ki je bila opravljena v korist prvega pridobitelja (sodba z dne 26. julija 2017, Toridas, C-386/16, EU:C:2017:599, točka 36 in navedena sodna praksa).

34 Nazadnje je treba dodati, da je zato, da bi se ugotovilo, ali se dobavo lahko opredeli kot „dobavo znotraj Skupnosti“, treba upoštevati namene kupca v trenutku nakupa zadevnega blaga, če so podprti z objektivnimi dokazi (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2010, Euro Tyre Holding, C-430/09, EU:C:2010:786, točka 34 in navedena sodna praksa).

35 V obravnavani zadevi iz predložitvene odločbe izhaja, da je družba Kreuzmayr z blagom razpolagala kot lastnik pred prevozom znotraj Skupnosti. Iz tega sledi, da je treba v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, prevoz znotraj Skupnosti pripisati dobavi med vmesnim gospodarskim subjektom in končnim kupcem ter da se člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV uporablja le za drugo dobavo.

36 Poleg tega se ob upoštevanju predložitvene odločbe zdi, da sta bili družbi BIDI in Kreuzmayr seznanjeni z dejstvom, da je bila pravica do razpolaganja z blagom kot lastnik na družbo Kreuzmayr prenesena v Nemčiji pred prevozom znotraj Skupnosti. V takih okoliščinah kraja druge dobave v verigi transakcij, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ni mogoče določiti brez upoštevanja upoštevanih objektivnih elementov, ki jih poznata vmesni gospodarski subjekt in končni kupec, in ne more biti odvisen samo od tega, kako prvi dobavitelj opredeli prvo dobavo le na podlagi informacij, ki mu jih je napačno posredoval vmesni gospodarski subjekt.

37 Na to ugotovitev ne vpliva dejstvo, da prvi dobavitelj – tako kot v zadevi v glavni stvari – ni bil obveščen, da bo vmesni gospodarski subjekt blago prodal končnemu kupcu pred kakršnim koli prevozom znotraj Skupnosti, in da se je vmesni gospodarski subjekt pri prvem dobavitelju zglasil z identifikacijsko številko za DDV, ki jo je izdala ciljna država članica prevoza znotraj Skupnosti.

38 Glede na te preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti tako, da je treba v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, člen 32, prvi odstavek, Direktive o DDV razlagati tako, da se uporablja za drugo od dveh zaporednih dobav istega blaga, pri katerih je prišlo le do enega prevoza znotraj Skupnosti.

Drugo vprašanje

39 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba – če je druga dobava v verigi dveh zaporednih dobav, ki vključuje le en prevoz znotraj Skupnosti, dobava znotraj Skupnosti – na?elo varstva legitimnih pri?akovanj razlagati tako, da lahko kon?ni kupec, ki je zmotno izkoristil pravico do odbitka vstopnega DDV, DDV, ki ga je pla?al na podlagi ra?unov, ki jih je posredoval vmesni gospodarski subjekt, ki je svojo dobavo napa?no opredelil kot „notranjo dobavo“, vseeno odbije kot vstopni DDV.

40 Spomniti je treba, da so dobave blaga znotraj Skupnosti oproš?ene pod pogoji, dolo?enimi v ?lenu 138(1) Direktive o DDV (glej v tem smislu sodbo z dne 9. februarja 2017, Euro Tyre, C?21/16, EU:C:2017:106, to?ka 25 in navedena sodna praksa).

41 Poleg tega je treba poudariti, da je pravica do odbitka, dolo?ena v ?lenih 167 in naslednjih Direktive o DDV, sestavni del mehanizma DDV in se na?eloma ne sme omejiti. Namen tega sistema odbitkov je podjetniku v celoti olajšati breme dolgovanega ali pla?anega DDV v okviru vseh njegovih gospodarskih dejavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2016, Senatex, C?518/14, EU:C:2016:691, to?ka 37 in navedena sodna praksa).

42 Skupni sistem DDV tako zagotavlja, da se vse gospodarske dejavnosti ne glede na njihov namen ali izid obdav?ijo popolnoma nevtralnno, ?e se zanje na?eloma pla?uje DDV (glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2017, Farkas, C?564/15, EU:C:2017:302, to?ka 43 in navedena sodna praksa).

43 Uresni?evanje pravice do odbitka DDV je namre? omejeno samo na dolgovane davke in je ni mogo?e razširiti na pomotoma pla?ani vstopni DDV (glej po analogiji sodbo z dne 14. junija 2017, Compass Contract Services, C?38/16, EU:C:2017:454, to?ki 35 in 36). Iz tega sledi, da te pravice do odbitka ni mogo?e uresni?evati glede DDV, ki je dolgovan le zato, ker je naveden na ra?unu (glej v tem smislu sodbi z dne 13. decembra 1989, Genius, C?342/87, EU:C:1989:635, to?ka 19, ter z dne 6. novembra 2003, Karageorgou in drugi, od C?78/02 do C?80/02, EU:C:2003:604, to?ka 51).

44 ?e je druga dobava v verigi dveh zaporednih dobav, ki vključuje le en prevoz znotraj Skupnosti, dobava znotraj Skupnosti, kon?ni kupec tako od DDV, ki ga je dolžan pla?ati, ne more odbiti DDV, ki je bil za blago, ki mu je bilo dobavljeno v okviru oproš?ene dobave znotraj Skupnosti, pla?an neupravi?eno le na podlagi napa?nega ra?una, ki ga je posredoval dobavitelj.

45 Vendar iz predloga za sprejetje predhodne dolo?be izhaja, da želi predložitveno sodišče ugotoviti tudi, ali se gospodarski subjekt, kot je družba Kreuzmayr, na podlagi na?ela varstva legitimnih pri?akovanj vseeno lahko zanese prav na elemente, ki so navedeni na ra?unu, ki ga je posredoval njegov dobavitelj, pri ?emer navede, da gre pri dobavi za interno dobavo, zato da lahko izkoristi pravico do odbitka DDV.

46 V zvezi s tem je treba poudariti, da ima pravico uveljavljati na?elo varstva legitimnih pri?akovanj vsak pravni subjekt, pri katerem je upravni organ vzbudil pri?akovanja, oprta na natan?na zagotovila, ki so mu bila dana (sodba z dne 9. julija 2015, Salomie in Oltean, C?183/14, EU:C:2015:454, to?ka 44 in navedena sodna praksa).

47 Iz tega sledi, da v okoliš?inah, kakršne so v postopku v glavni stvari, gospodarski subjekt zoper svojega dobavitelja ne more uveljavljati na?ela varstva legitimnih pri?akovanj, zato da bi izkoristil pravico do odbitka vstopnega DDV.

48 Gospodarski subjekt, ki je v položaju, v katerem je družba Kreuzmayr v postopku v glavni stvari, pa lahko v skladu z nacionalnim pravom zahteva vra?ilo davka, ki ga je neupravi?eno pla?al

gospodarskemu subjektu, ki je izdal napačen račun (glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, točka 49 in navedena sodna praksa).

49 Glede na vse navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba – če je druga dobava v verigi dveh zaporednih dobav, ki vključuje le en prevoz znotraj Skupnosti, dobava znotraj Skupnosti – na eno varstva legitimnih prištevovanj razlagati tako, da končni kupec, ki je zmotno izkoristil pravico do odbitka vstopnega DDV, DDV, ki ga je plačal dobavitelju le na podlagi računov, ki jih je posredoval vmesni gospodarski subjekt, ki je svojo dobavo opredelil napačno, ne more odbiti kot vstopni DDV.

Tretje vprašanje

50 Predložitveno sodišče želi s tretjim vprašanjem izvedeti, ali se v primeru nikalnega odgovora na prvo vprašanje opredelitve transakcij, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, lahko spremenijo retroaktivno, če prvi dobavitelj izve za dejstva v zvezi s prevozom in drugo dobavo.

51 Glede na odgovor na prvo vprašanje na tretje vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

52 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališča Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

1. V okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, je treba člen 32, prvi odstavek, Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost razlagati tako, da se uporablja za drugo od dveh zaporednih dobav istega blaga, pri katerih je prišlo le do enega prevoza znotraj Skupnosti.

2. Če je druga dobava v verigi dveh zaporednih dobav, ki vključuje le en prevoz znotraj Skupnosti, dobava znotraj Skupnosti, je treba na eno varstva legitimnih prištevovanj razlagati tako, da končni kupec, ki je zmotno izkoristil pravico do odbitka vstopnega davka na dodano vrednost, davka na dodano vrednost, ki ga je plačal dobavitelju le na podlagi računov, ki jih je posredoval vmesni gospodarski subjekt, ki je svojo dobavo opredelil napačno, ne more odbiti kot vstopni davek na dodano vrednost.

Podpisi

* Jezik postopka: nemščina.